

Ух... Знао сам да ће наша [Иницијатива за спас Србије](#) узбуркати духове. Али нисам очекивао да ће се надићи баш оволика бура. У ствари, праву лавину изазвала је тек изненадна могућност да идеје из Иницијативе постану део, макар и маргиналан, српског официјелног политичког и парламентарног живота. Е, то је већ недопустиво. Док је то само ментална разонода неког изолованог интелектуалног кружока, још се и може толерисати. Нека се момци мало забављају, али не дао Бог да се, без договора и мимо контролисаних канала, покуша и нешто више од тога. Зато су се протеклих дана страсти усковитлале и активирали разни медијски специјалци и спавачи. И свакојаки „враг“ оставио траг.

Наравно, било је много похвала и, што је посебно важно, доста корисних сугестија како би се предлог Иницијативе могао допунити или побољшати. Примили смо их к знању и водићемо о њима рачуна приликом даљег рада на Иницијативи. С друге стране, примедбе су ишле од искрене забринутости због „расипања патриотских гласова“, до шаљивог – и само делимично тачног – „не гоји се прасе уочи Божића“. Од констатација „лепо, али узалудно“, до лаких инсинуација како се тиме, заправо, неке жели помоћи или одмоћи. Неке од тих замерки су озбиљне, или барем тако делују, и треба се на њих осврнути.

Хајде да кренемо од овог последњег. У атмосфери свеопшег незадовољства и неповерења најлакше је посејати сумњу у то како неко иза неког „стоји“. На срећу (или, на жалост, у зависности из ког угла ствар посматрамо), иза овога не стоји нико, нема скривене „политичке позадине“, а још мање скривених финансијера. И да не буде само на „часну реч“ – мада је и то доста занимљиво и, истовремено, доста жалосно колико се „часна реч“ излизала у савременом језику и животу – погледајмо два једноставна, али више него убедљива аргумента. Да неко стоји иза њих, не би се момци из НОПА мучили око прикупљања потписа, него би се вртили на медијима и осмехивали са билборда. И, најважније, да се хтело неке нешто одузети или допринети, ја бих се онда заиста кандидовао за председника, уз помоћ тих наводних „пријатеља“ обезбедио потписе и логистику, не бих, наравно, могао направити бог зна шта, али би неки од кандидата – на потезу од Николића, до Коштунице, Дачића и Јадранке Шешељ – заиста остали краћи за који проценат. А онда би се то, с обзиром да је фокус јавности на председничким

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 23 април 2012 18:34

изборима, вероватно одразило и на њихов парламентарни резултат. Е, то би било „одрађивање“. Вероватно да би се за такав пројекат пронашли и заинтересовани „спонзори“, али то нисам желео, без обзира шта мислио о неким од поменутих кандидата, о њиховој политици, преокретима, шансама или минулом раду.

Определио сам се за маргиналнији, тежи али искренији пут, на коме су ме дочекали само најгори напади, пакост и оспоравања. Поштено говорећи, без председничких и локалних листа, ово са НОПОМ је у суштини унапред био само експеримент. Додуше, експеримент који је можда, као „колатералном користи“, могао, односно, може резултирати чак и неким посланичким местом и простором за једну другачију и не унапред контролисану причу – али је он у великој мери успео и независно од тога. Подржали смо нешто што делује помало субверзивно и „робинхудовски“. Отприлике, нешто као „анонимуси“, али што ипак остаје у оквиру коришћења легалних средстава. А наравно да НСПМ није исто што и НОПО, и обрнуто. Наравно да ту има свега, а нарочито организационог хаоса и извесне појмовне конфузије. Али има и неколико врло здравих и добрих идеја за промену политичког и изборног система, директног избора тужилаца итд. Све ово што се сада накнадно плете и спинује око Влаха и скоро расистичка кампања коју воде другосрбијански медији на челу са Е-новинама, обично је мућење воде, или, у најбољем случају, занимљиво питање за расправу на неком форуму младих правника. По статуту и решењу НОПО јесте мањинска странка. Ја им нисам члан, него сам им само дао подршку (као што су они подржали нашу Иницијативу) и чини ми се да сам већ сам у ових неколико дана, макар и на трновит начин, учинио да њихово постојање постане свима видљиво.

Предизборни митинзи и листе ДС-а и ЛДП-а су одувек били препуни разних „јавних личности“, уметника и професора (Биљана Србљановић је била чак и кандидат за градоначелника). Па зашто онда ја, независно од свог аналитичког рада, као појединац и ангажовани интелектуалац, не бих могао подржати неку политичку групу – која подржава нешто што сам ја писао и што сматрам добрим.

Узгред речено, мада то тренутно свакако није најважније, нема сумње да бисмо, на пример, Никола Тулумировић или моја маленкост, поред осталог, далеко боље заступали

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 23 април 2012 18:34

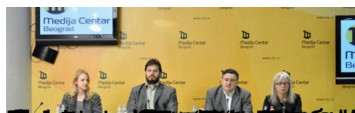
интересе ове аутохтоне мањине изложене великом притиску и кампањи „румунизације“, него што нејвећи број посланика у српском парламенту штити и заступа интересе Србије и Срба. А да и не говорим о томе да би једна јака и стабилна Србија која се не сагиње непрестано и не извињава, дакле, држава, за какву се наша Иницијатива залаже, била у могућности да пружи много бољу заштиту свим својим грађанима, како Србима, тако и лојалним, а од споља угроженим националним мањинама, попут, на пример, Буњеваца или већ поменутих Влаха.

Постоји, међутим, и друга врста примедби, добронамернија и наизглед заснованија. Зашто сада? Зашто не раније, или зашто не тек после избора? Заправо, испада да за овакву иницијативу никада није време. Да смо раније кренули само би имали више времена да нас нападну и растуре, на овај или неки други начин. Да смо раније кренули, а са ресурсима које нам не додају ни тајкуни, ни ЦИА, ни БИА (нити КГБ), не бисмо много даље одмакли, а још би нас више оптужили да смо нечији тројански коњ и да „растурамо гласове“.

Наше су могућности ограничене – и зато је „фактор изненађења“ био једина шанса. Имамо само НСПМ (и, евентуално, још неколико наклоњених сајтова и блогова). Могу очас да нас сруше, или бар укоче, као што се већ дешавало. Могу да нас затрпају коментарима, као што су то у више наврата чинили напредњаци. Могу да нам организовано или софтверски налупају „минусе“ на текстове и коментаре, као што повремено раде другосрбијанци. Могу да нас нападну нарученим текстовима по квазипатриотским и другосрбијанским медијима.

Па чак и да ништа од тога не ураде. Погледајмо бројке – узгред речено, ми смо један од ретких медија који бројке не крије и не преувеличава. НСПМ је прилично утицајан и посећен портал. Далеко изнад – надам се не само квантитативно – већине онога што постоји на „патриотском фронту“ и због тога смо, поготово с обзиром на више него скромне ресурсе, наравно врло поносни. Али, с друге стране, то је скоро лук и вода с обзиром на оно што је потребно и у односу на тешку медијску артиљерију коју поседују други. И то говорим само о сајтовима. А замислите тек када томе придодамо штампано издање Блица (плус Данас) или ТВ Б92. Радим(о) даноноћно – да не кажем баш „лудачки“ – на томе да се овај однос измени, али тако за сада стоје ствари.

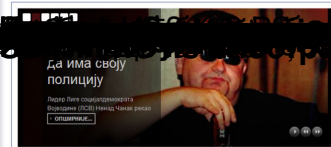
Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 23 април 2012 18:34

НЕМА ШАЛЕ!

СРБИЈА СЕ ВИШЕ НЕ СМЕ КОМАДАТИ ДЕО ПО ДЕО!
Српска Војводина - Покрет за спас Србије

Наша страна | Стратегија | Активности | Документи | Вести | Есеји | Политика | Контакт | Newsletter

[nemasale.rs](#)

[ОВДЕ](#)